

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: AN MARI TRAJTER ØL

Citation: Aakjær, Jeppe: "AN MARI TRAJTER ØL", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 180. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid85537/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

Und mig da Fred paa min Fædregrund!
Lad mig i Sandet dog Rødderne sprede!
Brød skal du hente fra Muldmarkens Bund,
Vidsyn og Fred paa min drømmende Hede.

Aakjær-Sjørup, V. 1—5; Sommeren 1901, V. 6—12: 1/2 1905.

GLAD VISE.

GRØNT gror nu Sivet, ja;
grønt gror nu Sivet, ja,
en Seng med Dun er ej saa lun
som en blandt grønne Siv, trara!

Vi er fulde, vi skaaler og skjænker paa'et,
vi er fulde — vi skaaler og skjænker paa'et;
vor Præst han kys't Per Spill'mands Frow,
og præked forkert ved at tænke paa'et.

— En Seng med Fyld, en Seng med Dun,
en Seng blandt grønne Siv, naja,
men ingen Seng er dog halvt saa lun
som Armen om Pigens Liv, trara!

Sjørup, Febr. 1905.

A N M A R I T R A J T E R Ø L.

NEJ Fanden sku fæjst sæ da mir te Jens Kraeme!
Her stor sørn en Stoder og trower, han ska ise mæ,
hwoordan a ska brygg, hwoordan a ska baag,
hwoordan a ska legg en Flæskbøst i Laag!

Stoder, Stodder; for mæ, lære mig: Flæskbøst, Flæskeside: Laag, Lage.

Og pinwon og gjerre det er jo æ Swin;
hwer Pott po æ Hyd saa kigge han i'en.
Saa tar en formej af hans Miel og hans Maalt,
sæ skuld en ha spared ham tow Kjenne Saalt;
ja haer en kjend Maagen! — Det er aalle saa mæ
som den usleste bette Taar Wand, en ska lej,
saa ka han lav Vejlo og slaa med æ Dår,
saa det rister i baade Tallerkner og Får.
— Han blywer da jen Tid længer og wart!

Næ, haaj en saa støj sæ endda te Kræn Skræjer;
der kund en hejsen ha hat æ nø bejer!
Han bøj mæ en Bæst saa tyk som mi Lor
og Tow af den villerst For i æ Gord
foruden mi Løn. — Men dér war jo Bæn,
og han so jo Enki; og det er ett sœn
aa tur med annen dje skjædios Knæjt,
saa der bløw da ingen Brød af den Bejt.

Det hid sæ jo osse, te han vild ha tavn mæ
— ja sørn te hans Kuen da! — men hwa sku det gavn mæ?
Tho han er jo gammel, og gro o æ Bælle
og snaar da saa grim, som en Mennesk ka blyw;
som no den hèr sajle Haandtiring med æ Yw
— og a'el sgu ett ha en Mand, der er skjelle!
En ska ett ta enhver. — Tho de'e da de færrest,
der ett ka gaa og skjelt sæ en Kjærrest;
men justemint find sæ nøj, en ka lid o
en Kaal aa staa Bund po, en Venskab za slid o —
aah, det ka endda kost jen nø Besvær!
For fand en sæ jen, en tyt, en haaj kjær,
saa ska æ nok pass — jow det war ett sæ!
te saa er der osse annen o æ Tær.

No trowed mæ Synder, te Soren holdt a mæ.
Her gor æ og gjemmer hwer Diel, som han ga mæ!
Ja, hwa uhaar lid for den skjædias Dreng!

pīnwōn, paaboldede; Isj, lunkne; Vejlo, Vejr; værr, værte: Lor, Laat; Tow, Ulð; villerst, beiste: Enki, baade Enke og Enkemand; Bælt, Omfuld Bred; hid æ, had sig: skjelle, skelaget: skjæft sæ, hæste sig til: tyt, syntes.

A elsker ham — ogsaa saa det er faaie!
Hans Billed haenger øver mi Seng.
Æ Ramm den kost mæ en jawn Rigsdaale!

Han kam her, saa tit mi Hosbond war ud,
son hen ad Awten, nær aating war still;
aanej, hvor blæw en da kanter og hwell,
saasnaar te Soren han pikked o æ Rud!
Og nær han kam ind, blæw der ingenting spaae;
han haaj æ saa godt, som en Mennesk ka haae;
en laed dem regir laant mir, end en mo,
om ogsaa en ved, hwad Tak en vil fo;
og ingen ska sei, te a bid heller kratte ham —
men laa han forlæng, ja hwad tho saa wat a ham.

— Og saa ska en nu ha aa hør i æ Bøj,
te den forbandede Flaani Mett Fløj
baade Nætter og Daw staar og drøwskester atter ham!

Aa Jæsses, hvor blæw a da lid ved æ Los
i Guer po æ Kjergaard! A sto med no annen
og glowed po Tolle-Tharnes hans Kos;
a vender mæ om og gor ad æ Stett;
hvem trower I, a møder annen end Mett!

Hun bruser forbi mæ, — seen! — kallepros;
æ Buend — de bred saawal som de small —
de blæst jo em hind, som de war gal,
og a tær forsuer mæ — ja laed mæ ett band —
men det er da bode sikker og sand,
te de haaj kost øver syv Mark æ Al!

Hwa seen Sto jen hun haar godt ved aa hed sœ,
hun haar jo æ Faar og æ Kjærrest te aa kled sœ.
Men hwad haar ennaen sollte Hjavl wal af Gled?

*faaie, men end forfærdeligt; kanter, oplivet; hærel, duelig; spaae, sparet;
haæ, ha'det: wat, vakkede; Flaand, Flane; drøwskester, higer hæftigt; æ Los,
foragtelig Benævndelse på en ung Kvind (svaret til det mandlige: Lemmel); tolle,
enfoldig; Kos, Kous; Stett, Stente; kallepros, meget klæphusig; æ Buend, Baandene;
tær, tor; forsuer, forsverge; Sto, Stykke; hed sœ, pynte sig; sollte Hjavl, sollte in.*

Der sto a og bid i æ Knud af mi Kled;
for hwad ka æ hjælp, te en viser si Vred i
En er, som en er,
som en blæw af Worherr,
og mukk imud ham er der itgen der tør!

Men ta den Kjærrest, ennaen holder ve,
nej, det sku no aaille ha Low aa vær te!
Og mo æ ett roves, saa mo æ wal hwiskes:
En Hjaani som Mett — a tykkes hun sku' piskesi!

Ja hwis a haaj Majt,
som blot a haør Ajt!

— Aae Jæsses endda, tho der taft a æ Trajt!

Sjærup, 7/2 1905.

JENS FISKE.

JENS Fisker han bo'de derude ved Aa,
hvor Græsset er grønt, og hvor Himlen er blaa.

Men hjælper det noget, ens Himmel er blaa,
naar Livet er grint, og naar Tanken er graa?

Og nyttet den noget, den lullende Aa,
naar Kjællingen baade vil bide og slaa?

Saa lod da Jens Fisker sit Skallevaad staa
og sagte sin Vædelse uden for Aa.

Han sov som en Orne og drak som en Saa,
mens Fisken slog op i den sorlende Aa.

Hjaani, halvfjæret Fruendinomec; æ Trajt, Trætten.